

i at rette sig efter, hvad man fra Menighedens Side maatte synes var rigtigt og passende. Dogmet om Rigsdagen som konfessionsløs er blevet meget stærkt hævdet gennem de senere Aar, allerstærkest af den Mand, der i Gaar med 2 Stemmers Majoritet, hvoraf den ene var hans egen, vandt sin store Pyrrhussejr.

Den Mands Stilling til Kirken behøver man ikke i nogen særlig Grad at være i Tvivl om, hvis man da har fulgt med i „Social-Demokraten“ i de Aar, da denne højtærede Minister beklædte Posten som Redaktør af dette Blad; for den Aand, der er gaaet igennem dette Organ for Pressen, kan man dog vist med et mildt Udtryk betegne som i alt Fald ikke kirkelig. Dette Tings ærede Medlemmer vil uden Tvivl erindre den Hilsen, som samme højtærede Socialminister, den Gang det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, sendte til de Medlemmer her i Tinget, som han tænkte sig stod det kirkelige Liv nærmest, „disse mørke Aalestykker i Geléen“; jeg finder for øvrigt, det var værst for de ærede Medlemmer, der blev rubiceret under Udtrykket Geléen.

Og Regeringen vilde jo ikke en Gang unde denne Rigsdag at begynde sin Samling med en Gudstjeneste i en af Landets Kirker, man ønskede Rigsdagsgudstjenesten afskaffet; og da man ikke kunde naa dette, fordi Flertallet i Præsidiet forlangte den opretholdt, demonstrerede Regeringen ved at blive borte — saa vidt jeg ved, var der kun to af Regeringens Medlemmer, der var til Stede ved den Lejlighed, den ene var den højtærede Kirkeminister, hvis Stilling gjorde det til en Selvfølgelighed, at han var der, og om hvem jeg ogsaa tror, han havde Trang dertil, og den anden var den højtærede Udenrigsminister.

I Udlandet vilde det have været ret naturligt, i hvert Fald i den anglikanske Verden, at man spurgte om Kirkens Stilling til et eller andet betydende Lovforslag, men dér har man heller ikke stillet sig, som man har gjort herhjemme. Selv i et saa gennemført frit Land som de Forenede Stater tager Rigsdagen ikke i Betænkning at indlede sine daglige Møder med fælles Andagt og Bøn, og naar Præsidenten henvender sig med offentligt Budskab til det amerikanske Folk, skammer han sig ikke ved i dette at bøje sig dybt i Ærefrygt for Skabningens Herre. Derfor vilde det være ganske naturligt i saadanne Lande, at man spurgte om Kirkens Stilling og rettede sig derefter; men her synes det at forekomme en noget mærkeligt.

Man kunde fristes til at spørge: Er man

efter alt, hvad der nu er foregaaet herhjemme i de senere Aar, efter at man staaer med en Stats- og Kommunegæld paa et Par Milliarder, efter at man i forrige Uge stod her i Folketinget og behandlede Regeringsforslaget om yderligere Statslaan til en Sum af ca. 230 Mill. Kr. og 40 Mill. Kr. nye Skatter for at holde den danske Krone i en Værdi af 65 Ø., efter at man har oplevet de forskellige Bankkrak, efter at man har faaet afsløret Svindel paa Svindel — er man saa kommet til Anerkendelse af, at det havde gavnet ogsaa det danske Folk, om der paa dets ledende Poster havde staaet lidt flere bekendende Kristne? Ønsker man nu Rigets Love bragt i Overensstemmelse med Kristendommens Bud? I saa Tilfælde skal jeg være særdeles villig til at give ogsaa denne Regering og ogsaa dette Regeringsparti den Hjælp, som jeg formaar at yde; men man maa tage andre Lovforslag op til Behandling end dette ene.

Krig er Synd, siger man. Jeg vil snarere sige, at Krig er en af Syndens forfærdeligste Følger; Lyst til Krig, Kærlighed til Kristendommens Herre, de to Ting vil aldrig kunne forliges. Og jeg ønsker at sige, at de Kirkens Mænd, der ned gennem forskellige Slægter, og ogsaa i vor Slægt, har misforstaaet deres Opgave i den Grad, at de for at vinde Magthavernes Yndest er gaaet med til at velsigne Vaaben, der skulde anvendes i Urettens Tjeneste, og Gerninger, hvorover Guds Forbandelse maa hvile — de Mænd har paadraget sig større Ansvar, end de er i Stand til at bære; de har svigtet baade Kirkens Herre og hans Sag paa Jorden. Og Frufterne er ikke udeblevet, for man kan nu en Gang ikke sanke Vindruer paa Tornebuske eller Rigen af Tidsler.

Men naar det er sagt, maa man jo ogsaa sige, at man forgæves vil søge efter Støttepunkt i den hellige Skrift for, at et Land ikke maa forsvare sine Grænser overfor et fjendtligt Overfald, at et Lands unge Mennesker skal staa rolige og se paa, at Børn og Kvinder udsættes for Vold og Lidelser. Man kan kun naa til dette ud fra det mest udprægede Kvækerstandpunkt, som siger: Hvis en Mand vil slaa dig ihjel, skal du staa stille og lade ham gøre det, for saa er det Guds Villie, at du skal dø paa den Maade; hvis en Mand vil begaa et Overfald paa din Hustru, din Søster eller din Datter, maa du ikke forhindre det, for saa er det Forsynets Mening, at vedkommende skal gennemgaa denne Lidelse. Kun ud fra et saadant Standpunkt er man i Stand til at hævde, at man ikke har Lov til at forsvare sit Lands Grænser mod et fjendtligt Overfald.